

ума си Стояна на леглото, изсъхналъ, пожълтѣлъ отъ страдания, щото мъчно може да го познае.

Две-три минути чиновника търси съ начумерено чело, па най-после каза:

— Нѣма го тука, не е постъпалъ тука такъвъ болникъ.

Сърцето на Милена се преметна отъ радостъ. Надеждата я съживи.

— Нали го нѣма тука? Оная старата жена право ми казваше, че е отишълъ съ капитанина си на баня, въ планината . . . Защо ме излъга Димитъръ, та ме уплаши? Азъ знаехъ, че Стоянъ е далеко сега, азъ знаехъ . . . знаехъ . . . гълчеше радостно Милена на чиновника, като че искаше да дѣли съ него щастieto си . . . Какъ ѝ се виждаше добъръ тоя човѣкъ сега! Макаръ че и така начумеренъ и зълъ отъ пръвъ пѣтъ, пѣкъ стои нѣкакъ си хубаво лицето му сега, и ти се иска да го гледашъ . . .

— Нѣма го тука! повтори чиновникътъ, като оттикна тефтера и се залови за първата си работа.

Страшната истина

Милена разбра, че нѣмаше вече работа тука, и излѣзе въ двора. Гърдитъ ѝ се разпуснаха на свободния въздухъ. На душата ѝ бѣше леко и весело. Тя се запѣти къмъ вратнята. Но въ това време я извикаха отъ прозореца. Тя се извърна, па извика плахо:

— Ухъ, забравихъ си торбата!

И тутакси се повърна тамъ, дето я повикаха, за да си я вземе. Тя я намѣри до вратата, дето я бѣше сложила, грабна я и тръгна да излѣзе.

— Чакай, булка, кжде отивашъ, извикаха изъ писалището. Тя се извърна и видѣ тамъ сега двама души